ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **E. B.**, zast. JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1294, Náchod, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. OAM-606/ZA-ZA02-ZA17-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2018, č. j. 29 Az 6/2017 - 53,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2018, č. j. 29 Az 6/2017 - 53, **se ruší.**

II. Rozhodnutí ze dne 13. 12. 2016, č. j. OAM-606/ZA-ZA02-ZA17-2015, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačnístížnosti v celkové výši **14 494,10 Kč**, k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Hencla, advokáta se sídlem Masarykovo náměstí 1294, Náchod, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] Z předloženého správního spisu lze zjistit, že dne 9. 7. 2015 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Turecka, kurdské národnosti, rodiče žijí v Bozok Koy. Je svobodný, má 4 sestry a 5 bratrů, kteří všichni žijí v Turecku. Je islámského vyznání – sunnita, jeho zdravotní stav je dobrý. Jeho strýcové z obou stran jsou členy politické strany HDP, jeho otec je členem od r. 2010 a on sám je členem od r. 2012, všichni jsou řadoví členové. Svou vlast opustil dne 29. 6. 2015 z politických důvodů, neboť se účastnil protestů spojených s problémy kolem města Kobani. O udělení mezinárodní ochranu žádá poprvé.

[3] Ke svému pobytu v posledních deseti letech sdělil, že žil v Turecku, v obci Bozok Koy. V letech 2010 – 2012 absolvoval vojenskou službu. Do března 2015 žil opět doma, poté asi tři měsíce v Istanbulu a poté odjel do ČR. Cestovní pas nechal v Turecku. Má základní vzdělání, pracoval v zemědělství a jako malíř. Vlast opustil z politických důvodů, zúčastnil se protestů spojených s problémy v Kobani a od té doby mu bylo vyhrožováno. Byl napadán příslušníky strany Huta. Několikrát byl policií zajištěn bez udání důvodu, rodina ho musela vyplatit. Čtyři měsíce se skrýval, nemohl k rodině, a proto odjel do ČR - nelegálně v kamionu.

[4] Dne 9. 7. 2015 byl se stěžovatelem rovněž proveden pohovor, během kterého uvedl, že bydlel s rodinou, někdy u sestry. Pracoval v zemědělství. Poslední čtyři měsíce pracoval na stavbě v Istanbulu. Zúčastnil se několika protestů týkající se Kobani, byl napadán a bylo mu vyhrožováno ze strany íšistské čety ISID – Irak Sam Islam Devleti. Skupinka 3 – 5 osob ho sledovala, verbálně napadala, měl obavy o život. Rozhodl se utéct do Istanbulu, nenavštěvoval rodinu. Občas se skrýval. Napadání bylo ze strany soukromých osob, nikoli v rámci politické strany. Pronásledovali ho. Dvakrát se obrátil na policii, ale ta se jeho případem nezabývala. V dubnu 2015 byl neznámou osobou napaden v Istanbulu. Tentýž měsíc vstoupil do strany, účastnil se výzdob, předvolební agitace. Byl zadržen, když se účastnil nepovolených protestů. Bál se dalšího zabíjení, únosů. Chtěl jakýmkoli způsobem opustit Turecko. Legálně by nedostal vízum, neměl majetek, kterým by se zaručil, ani stálou práci, proto využil služeb nelegálního převaděče.

[5] O mezinárodní ochranu žádá z důvodu stálého vyhrožování od příslušníků strany ISID a Huta, strachu o svůj život. Skrýval se a nemohl domů k rodině.

[6] Krajský soud uvedl, že žalovaný se důvody pro udělení doplňkové ochrany řádně zabýval. Dle Protokolu o seznámení s podklady ve věci mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2016 si vyžádal řadu zpráv o politické a bezpečnostní situaci v Turecku. Jsou součástí správního spisu a stěžovatel s nimi byl seznámen, nechtěl se k nim vyjádřit, pouze dodal, že tamní situace se zhoršuje, je tam chaos a na ulicích je zákaz vycházení.

[7] Žalovaný konstatoval rozpory ve výpovědích stěžovatele, které vedly k jeho nevěrohodnosti. Jevilo se nelogickým, aby vstupoval do strany ve chvíli, kdy hodlal opustit svou vlast. Dále uvedl, že obavy spojoval s životem v Istanbulu, ač mu tam vcelku nic nehrozilo. Soud považoval za účelové a nedůvěryhodné jeho vyjádření o tom, že mu pronásledovatelé zanechávali výhružky na cestě do pole, kudy chodil. I pokud by soud

připustil, že taková listina mohla někde ležet, zcela jistě nemohl dokladovat, že měla patřit právě jemu. Žádné jiné podrobnosti navíc nesdělil. Soud proto zpochybňuje pravdivost takového tvrzení. Se závěry žalovaného, že stěžovatel nesplňuje podmínky § 12 zákona o azylu pro rozpory ve výpovědích, které vedou k nevěrohodnosti jím sdělovaných informací, krajský soud plně souhlasí. Vyčerpávajícím způsobem se vypořádal s výhružkami soukromých osob v návaznosti na azylovou relevanci takového dění a s odkazem na bohatou judikaturu, připomněl rovněž nutnost případného vyhledání pomoci u orgánů země původu.

[8] Naplnění podmínek § 13 a § 14a zákona o azylu nejsou splněny bez dalšího, neboť neuváděl, že by v ČR pobývaly spolu se stěžovatelem blíže spřízněné osoby, které by byli žadateli o azyl, či by mezinárodní ochranu již obdržely.

[9] Na základě stěžovatelem sdělených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že neexistuje jakákoliv indicie, která by mohla vést k závěru, že státní orgány země původu by mohly mít po návratu stěžovatele do vlasti na jeho osobě jakýkoliv významný zájem. S tímto závěrem krajský soud plně souhlasil. Navíc i z dalšího vývoje situace v Turecku je patrné (i z obecných znalostí plynoucích ze sdělovacích prostředků), že zejména na hranici se Syrskou arabskou republikou panuje napjatá situace, je zde pokračující vojenská aktivita, která však ani dosud nerezonovala v azylově relevantní ozbrojený konflikt či válečný stav. Soud je přesvědčen, že stěžovatel není ohrožen žádnou formou vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Poznamenal, že ze země původu odcházel po pobytu v Istanbulu, který je stále vcelku poklidným prostředím.

[10] K nově uváděné stěžovatelově osobní situaci, kdy soudu sdělil v průběhu jednání, že se v mezidobí oženil s občankou ČR a narodila se mu dcera, soud dodal, že takové skutečnosti jsou důvodem pro postup dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Na tyto skutečnosti zákon o azylu nepamatuje, neboť upravuje závažné důvody, které znamenají nutnost mezinárodní ochrany cizince, který je pronásledován a ohrožen vážnou újmou na zdraví a životě. Žádost považuje za účelovou, podanou z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR a konstatuje, že k takovému účelu mezinárodní ochrana sloužit nemůže.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Krajský soud nesprávně právně vyhodnotil vypořádání žalovaného týkající se situace v zemi původu stěžovatele. Byla jím nedůsledně hodnocena politická a bezpečnostní situaci i stav dodržování lidských práv v Turecku, zvláště po událostech v létě r. 2016. I přes to, že stěžovatel výslovně poukazoval na to, že se v době podání jeho žádosti situace v Turecku zhoršila. Žalovaný přihlížel výlučně ke zprávám hodnotícím dodržování lidských práv v zemi jeho původu, které událostem v létě r. 2016 předcházely.

[13] Z rozhodnutí žalovaného nevyplývá žádný konkrétní podklad, z něhož by ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2016 vycházel, tudíž jeho stanovisko nebylo podloženo. To nepřímo vyplývá i z porovnání skutečností odkazovaných událostí pokusu o státní převrat,

který se měl dle všeobecně známých skutečností a oficiálních zpráv odehrát dne 15. 7. 2016, s hodnotícími zprávami, které datem svého vydání datu události předcházejí.

[14] Otázka posouzení událostí nastalých v Turecku v červenci 2016 byla zásadní pro posouzení důvodu udělení doplňkové ochrany uvedených v § 14a zákona o azylu. Viz poslední zpráva publikovaná na serveru ČT24 nazvaná *OSN: Turecko porušilo práva stovek tisíc lidí, některé umučilo*, ze dne 20. 3. 2018. V ní bylo uvedeno, že: „[O]*SN obvinila Turecko z vážného porušování lidských práv v souvislosti s pokračujícím výjimečným stavem, který Ankara vyhlásila po neúspěšném pokusu o státní převrat z července 2016. Podle Vysokého komisaře OSN pro lidská práva byla porušena práva „stovek tisíc lidí", z nichž někteří byli mučeni. Podle úřadu bylo během osmnácti měsíců výjimečného stavu zatčeno téměř 160 000 osob. Mezi případy porušení lidských práv zahrnul úřad mučení a jiné špatné zacházení, svévolné zadržování, svévolné zbavení práva na práci a svobodu pohybu a útoky na svobodu sdružování a projevu."*

[15] Krajský soud se nedostatečně vypořádal s námitkou stěžovatele, že se žalovaný nezabýval kurdským původem stěžovatele z hledisek posuzovaných pro naplnění podmínek udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu a soustředil se pouze na posuzování obecně politických důvodů. Jedná se o vadu, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Spatřuje v tomto bodě vady řízení před správním orgánem a namítá nepřezkoumatelnost.

[16] Kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a žádá, aby byla shledána přijatelnou.

[17] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu jsou správné. Dostatečně se zabývali všemi stěžovatelem uváděnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Je jasně a srozumitelně v souladu s platným právem a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu vyhodnoceno, že stěžovatel nenaplňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Odkazuje na své vyjádření k žalobě, neboť kasační námitky se téměř shodují s žalobními.

[19] Nesouhlasí, že kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť nespecifikuje, která otázka nebyla v judikatuře dosud řešena a odkazuje na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Navrhuje kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost, popř. odmítnout pro nepřijatelnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy

stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS). Podle tohoto rozhodnutí se o případ přijatelnosti kasační stížnosti může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele. Zároveň je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí by bylo odlišné.

[22] V nyní posuzované věci k takto výraznému pochybení krajského soudu došlo. Nelze *prima facie* vyloučit, že vadný postup žalovaného a posléze i krajského soudu nepříznivě zasáhl do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Podanou kasační stížnost lze tedy ve smyslu § 104a s. ř. s. kvalifikovat jako přijatelnou.

[23] Nejvyšší správní soud k uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[24] Následně se soud zabýval otázkou správnosti závěrů krajského soudu.

[25] Stěžovatel namítal, že krajský soud setrval na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nevycházel při posuzování naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany z aktuální situace v Turecku.

[26] Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný při posuzování tohoto případu vycházel z řady podkladů. Vedle protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu shromáždil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a dodržování lidských práv v Turecké republice. Na str. 3 a dále pak na str. 6 rozhodnutí uvedl, že vycházel z následujících podkladů: informace Human Rights Watch k Turecku v roce 2016 ze dne 27. 1. 2016; informace Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Turecko ze dne 27. 1. 2016; zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z února 2016 nazvané Turecko: Základní informace včetně aktérů ochrany a vnitřního přesídlení a dále též z kapitoly této zprávy nazvané Kurdský etnický původ; zpráva Amnesty International z dubna 2016 nazvaná Rozsudky smrti a popravy v roce 2015 (překlad datovaný 3. 5. 2016); informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 6. 6. 2016, č. j. 103514/2016-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; a výroční zprávu Amnesty International k Turecku v letech 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016.

[27] NSS předesílá, že podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel o azyl kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: „*(1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach* […]*; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování* […]*; (4) ochrana v zemi původu selhala* […]*; (5) musí být*

pronásledován z azylově relevantních důvodů [...]; *a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule*“ (v podrobnostech viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119). Přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83).

[28] Správní orgány stíhá povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti [§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“)]. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem. Dikce § 23c zákona o azylu do vnitrostátního práva promítá požadavek čl. 10 odst. 3 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 60–95). Z něj plyne členským státům EU povinnost zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů, a aby tyto informace měli k dispozici pracovníci odpovědní za posuzování žádostí a rozhodování o nich (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56).

[29] Dle konstantní judikatury je v režimu zákona o azylu důkazní břemeno rozděleno *„mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby“* (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). Informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu musí být mj. aktuální (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS).

[30] Této zákonné povinnosti nemohl žalovaný dostát. K posouzení stěžovatelova případu si totiž neobstaral dostatečně přesné a aktuální informace o situaci v Turecku. Většina zpráv a informací, které žalovaný užil, byly k datu jeho rozhodnutí téměř rok staré; pouze jeden podklad – informace o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti – byl starý půl roku. To by samo o sobě nebylo nesprávné, avšak všechny žalovaným použité zprávy a informace o Turecku se vztahovaly k období před pokusem o státní převrat (15. 7. 2016). Žalovaný vydal rozhodnutí dne 13. 12. 2016.

[31] Jak plyne z rozsudku NSS sp. zn. 10 Azs 310/2017 *„právě tato událost byla významným milníkem, který radikálně změnil tamní vnitropolitickou situaci. Následující reakce státní moci a intenzivní opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám mohla za určitých okolností u některých zejména politicky aktivních osob vyvolat obavu z pronásledování. Žalovaný se nemůže bez dalšího spokojit s periodicky vydávanými zprávami, které nijak nepromítají události zásadního charakteru, nota bene pokud je obecně známo, že v Turecku došlo k pokusu o státní převrat, který má dramatický dopad na úroveň ochrany lidských práv. Při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu pro strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů nelze rozhodovat výlučně na základě zpráv a informací, které tyto podstatné události vůbec nezohledňují.*“

[32] Na tom nic nemění ani nepodložené konstatování žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí, že si je vědom posledního pokusu o vojenský puč, avšak dle něj tamní vláda jen pokračovala v tažení proti hnutí duchovního vůdce a údajného představitele teroristické organizace Fethullaha Gülena, na něhož byl vydán zatykač. NSS zdůrazňuje, že skutková zjištění mají ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. oporu ve správním spisu, jen pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu (rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, čj. 5 Azs 20/2003 - 34). Žádný z použitých podkladů se však situaci po pokusu o státní převrat nevěnoval.

[33] Vlivem pokusu o státní převrat vznikla nová a ne zcela přehledná situace, což je všeobecně známo a soudu je to známo z úřední činnosti (viz rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 4/2018 - 3 a sp. zn. 10 Azs 310/2017), žalovaný nemohl rezignovat na svou povinnost zjišťovat aktuální stav věcí v Turecku. Bez aktuálních a přesných informací z různých zdrojů nelze zjistit, zda stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování nebo zda mu v případě vrácení hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný tedy pro své rozhodnutí neshromáždil takové podklady, jež by vyloučily, že situace stěžovatele naplňuje znaky skutkové podstaty § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy že má odůvodněný strach z pronásledování, a to zejména pro to, že je Kurd činný ve prospěch strany HDP.

[34] Jelikož žalovaný nezjistil skutkový stav na základě přesných a aktuálních informací o stěžovatelově zemi původu (§ 3 správního řádu; § 23c zákona o azylu), nemohl ani krajský soud posoudit, zda existuje reálná hrozba pronásledování. Pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Pokud tak neučinil, je i jeho rozhodnutí nezákonné [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu přistoupil také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.]. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[36] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[37] Zástupce stěžovatele učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem celkem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající v sepsání kasační stížnosti. V řízení před krajským soudem učinil tři úkony právní služby, kterými jsou příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před krajským soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu].

[38] Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za návrh na přiznání odkladného účinku ke kasační stížnosti. Kasační stížnost v nyní projednávané věci má dle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek ze zákona, proto soud vyhodnotil tento úkon jako nadbytečný. Nepřiznal ani požadovanou odměnu za převzetí a příprava zastoupení před NSS, neboť totožný zástupce zastupoval stěžovatele již v řízení před krajským soudem.

[39] Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], tj. 4 x 3 100 Kč. Náhrada nákladů řízení za každý úkon se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 4 x 300 Kč. Náhrada celkem činí 13 600 Kč. Dále soud přiznal advokátovi na základě § 13 odst. 1 advokátního tarifu jako náhradu za cestovní výdaje spojené s cestou osobním automobilem z Náchodu do Hradce Králové dne 19. 2. 2018 (jednání u krajského soudu) a zpět, na celkovou vzdálenost 90 km, při spotřebě 5 l/100 km a průměrné ceně motorové nafty 29,80 Kč/l, celkem 134,10 Kč. Sazba základní náhrady za 1 km činí u osobních silničních motorových vozidel 4 Kč, proto byla připočtena rovněž částka 360 Kč. Náhradu za promeškaný čas určil soud ve výši 400 Kč (2 x 2 půlhodin, každá po 100 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele není plátcem DPH, proto mu daná částka nebyla o DPH navýšena. Celková částka odměny včetně nákladů tedy činí 14 494,10 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný vyplatit k rukám zástupce stěžovatele do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu